

Rolex Povestirile scriitorului covăsnean Voicu Bugariu sunt demne de a fi readuse (sau aduse?...) în atenția amatorilor de literatură. O culegere de povestiri foarte bine scrise, cuprinse într-o ediție electronică sub numele „Mozart și moartea”, din care am ales pentru azi „**Ro**
lex
”.

E o povestire tristă despre soarta omului intelectual, care trăiește singur, are șaizeci de ani și pentru a supraviețui este obligat să lucreze pentru un „negru” (de fapt un alb de-al nostru), furnizându-i din când în când niște traduceri pentru care, evident, este foarte prost plătit.

Eroul povestirii, Ion Coman, trăiește în condiții mizere, într-o garsonieră în centrul Bucureștiului în anul 1998. Nu se simte bine pe stradă (se înțelege că e vorba de trotuar)...

„Centrul îi pare un loc ciudat, străin. Vitrinele îl fascinează. Nu râvnește la nimic în mod special. Miile de lucruri inaccesibile îl lasă rece. Nu-i invidiază pe cei cu bani.”

Nu-i invidiază, deși ar avea motive s-o facă. Măcar pe unul cu bani, pe cel pentru care lucrează. Motive de nemulțumire ar fi...

„Că boss-ul îmi tot micșorează tarifele, în ciuda inflației. Nu sunteți obligat să colaborați cu mine.”

Într-un „dialog” imaginar cu cei care vor să-i audă povestea de viață, el înțelege felul de a fi al șefului:

„Că este foarte politicoș de felul lui. Fără reproș. Masca perfectă a agresivității este politețea excesivă.”

De la cugetarea despre relațiile șef-subaltern, presiunile existenței zilnice apar tot mai clar:

„Mai bine mă gândesc ce-mi cumpăr de mâncare. Sau la găsirea unei soluții pentru îmbrăcăminte.”

Ion Coman trebuie să găsească o modalitate pentru a-și dovedi sieși, dar și celor cu care intră în contact că poate fi admirat, chiar invidiat.

*„Totuși. Am nevoie de ceva spectaculos. Pentru mine însumi. Să-mi dovedesc că sunt viu. Că
n-am ajuns încă o mortăciune.”*

Să nu ne mirăm...Pare a fi o reacție tipică

„pentru unii bărbați ajunși la andropauză. Se aruncă în hiperactivitate și mor, elegant, de infarct. Optim.”

□

Negândind prea mult la ce se va întâmpla cu el după ce-și va vinde garsoniera pentru a cumpăra un ceas scump, eroul povestirii chiar acționează pentru a-și demonstra că poate fi invidiat de cei din jur, în ciuda evidentei sărăcii în care se scaldă. Vinde garsoniera, „călăuzit” de vorbele lui Napoleon, care-a spus că

„în război și în dragoste nu trebuie să privești prea departe.”□

Acum, Ion Coman nu mai are locuință, dar are un ceas Rolex pe care-l poartă la gât. Într-un fel, e mulțumit...A văzut și el cum e să fii în rândul celor

„bogați, cu mania lor pentru schimbare. Nevastă, casă, mașină - totul trebuie primenit. O dată la cinci ani. Așa spun statisticile.”

Finalul povestirii îl arată pe proaspătul posesor de ceas Rolex făcând deja planul de a scăpa

de – să-i spunem – talismanul de care a avut nevoie pentru a-și amăgi zilele pe care le mai are de trăit imaginându-se într-o lume în care accesul nu i-a fost niciodată permis. Ion Coman spune :

„Eu am luat ceasul ăsta. Am trăit o secvență de om bogat. M-am opus timpului, tiraniei lui.”

Din păcate, nimeni nu se poate opune tiraniei trecerii timpului și fiecare trebuie să-și accepte soarta. Cine nu înțelege asta, poate păți la fel ca eroul scriitorului Voicu Bugariu. Nu în pagini scrise, ci în realitate...Exemple sunt destule: păr vopsit, operații estetice, activități sportive peste limita de...bătrânețe. Ce trist este că omul nu-și acceptă condiția...umană.

„Rolex” pune în paginile sale problema destinului. Fiecare merge pe un drum, care uneori e bine ales, alteori, nu. Voicu Bugariu ne previne:

„Succesul în viață, cel adevărat, presupune dibuirea unui asemenea traseu îngust. Există și meandre. Nu este suficient să începi bine. Trebuie să știi și când să cotești. Fiindcă altfel eșuezi.”

De ce nu merg toți oamenii pe drumul succesului în viață? Unde se poate învăța să cotești când trebuie?...